

214 dies

«No aplicar automàticament mesures econòmiques i socials pot contribuir a ensorrar comerços i economies locals»

Tancar bars i restaurants o no. Potser sí que és la millor decisió o l'única possible. El que totes sí que podem escoltar és l'Eulàlia, propietària d'un centre d'estètica a Barcelona, a El Matí de Catalunya Ràdio d'aquest divendres: "amb els diners que tinc al banc he de decidir si pago els impostos o les nòmines d'aquests 14 dies". O podem mirar el vídeo que corre per xarxes d'en Berni Sorinas de Cal Manel: (<https://twitter.com/BerniSorinas/status/1316412177616646145>) "...el que no té cap sentit és que parem el bar però que seguim pagant el lloguer, seguim pagant l'aigua, seguim pagant el gas, seguim pagant el llum, seguim pagant autònoms,...".

L'Eulàlia i en Berni mostren una realitat material i palpable per moltes treballadores i treballadors que fa mesos que s'expressa i que no ha trobat respostes ni solucions en els governs. Amb la decisió de dimecres, més enllà d'escoltar la veu del lobby de la restauració de Barcelona- que funciona com a ariet del PSC a la ciutat i de què algun dia haurem d'analitzar el seu paper en la desertització del centre de la ciutat i la privatització de l'espai públic- cal posar el focus en els milers de persones invisibilitzades arreu del territori que veuen el seu futur immediat penjant d'un fil.

Si em paro a comptar quants cartells he vist aquesta darrera setmana pels carrers de Barcelona de locals per llogar perdo el compte. I només amb una ràpida mirada per xarxes socials trobem més d'una, de dues i de tres persones, per no dir desenes, que van tardar més de quatre mesos a cobrar un ERTO, i algunes que set mesos més tard encara no ho han fet. Negocis tancats i ERTOS sense cobrar com a dos dels indicadors de la crisi social que va avançant.

La millor solució és tancar bars i restaurants? No ho sé. Pot ser sí. Per això no la discutiré. Però no aplicar automàticament mesures econòmiques i socials que acompanyin a treballadors i treballadores pot contribuir a ensorrar comerços i economies locals i així aprofundir en una crisi social que cada dia que passa es fa més dura. Cal analitzar l'efecte bumerang que poden tenir aquestes mesures en la salut de part de la població i la descomposició social que de mica en mica es va imposant. I m'explico.

Efecte bumerang perquè les condicions laborals, les condicions de l'habitatge o les tasques de cura, entre d'altres, afecten la nostra salut. Perquè com deia a l'inici de la pandèmia la Nani Vall-Ilosera, membre del Fòrum Català d'Atenció Primària, la gent amb menys ingressos emmalalteix més. (<https://directa.cat/la-pandemia-del-coronavirus-sacarnissara-amb-els-barris-on-ja-es-viu-en-crisi-permanent/>) Es pot parlar molt dels determinants socials de la salut, però si només es prenen decisions basant-se en criteris sanitaris i poc en base a criteris de salut, la capacitat d'incidència en el benestar de la gent està limitada. Mesos de visites prohibides a les residències per preservar als residents de la pandèmia, però res de la seva salut emocional. Concatenació. Tancament dels centres d'estètica que moltes persones grans, bàsicament dones, tenen com a únic espai de contacte, com l'Eulàlia recordava a la ràdio.

Descomposició social per qui fa vida en un bar per mor de no passar massa hores entre quatre minúscules parets repletes d'altra gent. Descomposició social per qui veu -i viu- com el seu estatus es degrada, com perden posicions en la cursa de l'escala social a la qual el sistema ens empeny. I sí, molt probablement aquest estatus tenia molt de fictici, però la pugna per la reassignació dels recursos pot ser caldo de cultiu pel racisme i l'extrema dreta.

Algú està pensant i treballant per fer front a la depauperació en augment de les classes

populars? "Davant les dificultats, acció individual i consciència col·lectiva", afirmava en un tuit el vicepresident del govern, (<https://twitter.com/perearagones/status/1316280020793524225?s=20>) Pere Aragonès. Però resulta que l'acció individual només es demana a uns. I la consciència col·lectiva no incorpora, per exemple, a les grans empreses de subministraments que no dubten a cobrar els rebuts a finals de mes independentment de la situació de la família o del negoci, ni els fons voltors ni grans propietaris, ni l'economia de plataforma que explota als treballadors. La corresponsabilitat que tant es reclama només es reclama a una part. No solucionar tot això posa de manifest un repartiment de la riquesa absolutament desigual i unes polítiques de contenció de la pandèmia que agreugen la inequitat.

I el Berni ho diu de manera clara. "Si parem nosaltres, que pari tot". Suspensions de lloguers, hipoteques i subministraments, suspensió del pagament dels autònoms o rescat de treballadors i treballadores. Respostes al que "ens ho parin tot" que no apareixen a cap agenda governamental. Mentre es busca frenar la pandèmia, s'agreugen les desigualtats. Res de nou en aquest Govern. El mateix que el mes de març. Com si del 14 de març al 14 d'octubre no haguessin passat 214 dies.